

Cơn mưa ập đến bất ngờ và nhanh chóng. Âm ào, thác đổ. Nhanh đến mức lúc giương máy hình chụp cổng tam quan cô chỉ thấy vài hạt mưa bụi lấm tẩm trên màn hình LCD.

Vậy mà, chưa đến chục bậc cấp lên đến sân miếu tóc cô gần như sũng ướt. Tấp vào mái hiên, cô thấy anh đang cúi húi dựng xe ở gian nhà phía sau. Lưng áo sơ mi trắng của anh cũng ướt nước dính vào da một mảng màu hồng.

Lúc chạy xe lên núi, cổng tam quan đẹp quá đã khiến cô nhảy xuống xe để anh một mình đi hết con đường mòn vòng ra phía sau ngôi miếu nhỏ nằm trên lưng chừng núi. Ở độ cao 80m và dốc 40 độ, cô không nỡ ngồi yên phía sau để nghe chiếc xe anh nặng nề, gập rú.

Trong chốc lát cả cánh đồng lúa mênh mông bát ngát bên dưới chân núi chỉ còn một màu trắng xóa. Cả trăm bậc cấp đi lên cũng chẳng còn. Cây phượng già rũ xuống trong màn mưa và những chùm phượng đỏ co mình oằn theo cơn gió. Nước từ mái tôn ào xuống thành dòng leo qua cây mã tiền cổ thụ có gốc hai thân, xoáy vào cái hồ sâu có màu của thời gian trộn lẫn với màu rêu rồi đổ vào khe đá, chảy xuống núi.

Mới vừa nãy thôi, cô còn ghi được hình ảnh cánh đồng lúa chín vàng bên dưới có những đụn khói đốt đồng bốc lên cao quện lẫn vào mây trời. Mới vừa nãy đây thôi, dừng xe lại dưới chân núi hướng về phía mặt trời lặn, cô đã chớp được cảnh nắng chiều phủ sáng rực một chòm núi mà khi nhìn vào màn hình LCD anh đã xuýt xoa: “Núi Phú Sĩ cũng đẹp đến thế là cùng”...

Mới vừa nãy đây thôi, cô đã chụp được toàn cảnh hồ chứa nước rộng bao la nằm dưới chân mấy dãy núi phía bên kia...

Thật ra, lúc đứng trên con đập chạy dài bao quanh hồ, giương ống kính về phía mặt trời để chụp dáng núi in bóng xuống mặt nước, cô đã thấy những đám mây đen dày về đe dọa. Nhưng khi quay đầu lại, màu xanh của cánh rừng trầm trải dài bất tận như lẫn trong màu mây tạo cho cô cảm giác an tâm để tìm những góc ảnh đẹp. Vậy mà, giờ đây tất cả không còn gì hết!

Từ bên trong chính điện, một vị sư già bước ra đi về phía anh, rồi nhìn

về phía cô như muốn mời cô vào gian nhà tôn có bộ bàn ghế đá và bộ ấm chè chờ sẵn để mời khách thập phương. Có một khoảng trời ngăn cách nơi cô đứng với gian nhà tôn.

Nước từ máng xối đổ xuống thùng phuy bên dưới tạo thành những âm thanh dòng chảy thật to hòa với tiếng mưa khảng định thêm “đẳng cấp” của cơn mưa! Cô ngẫm nghĩ, nếu nhanh

chân lắm, bước qua bên đó ít nhất cô cũng bị ướt hai ống quần và đầu tóc. Ngần ngừ một lúc cô cúi đầu chạy nhanh qua phía bên kia.

Anh đang trở lại chỗ chiếc xe và dắt nó vào sâu hơn một chút bên trong mái tôn. Mưa giăng mùn tứ phía, bụi nước lấm tẩm vào mặt cô, vào bộ bàn ghế đá và cả bộ ấm chén. Vị sư già ngồi xuống ghế đá, thủng thỉnh cầm lấy phích nước đổ ra tráng chiếc ấm, bỏ vào đó ít trà và chế nước.

Mưa vẫn mát mẻ. Gió thổi thốc từng cơn, cô cảm giác mình nghe được tiếng rít của gió. Anh bước đến ngồi sát bên cô. Tiếng vị sư già lẫn trong tiếng mưa:

– Mưa này chắc lâu, mấy tháng rồi mới có mưa!

Cô ngoái nhìn phía sau. Vách núi gần sát, sừng sững, lạnh lùng. Bầu trời nặng màu chì chợt loé sáng, ngoằn ngoèo những đường chớp rồi tiếng sấm vang lên kéo dài từ trên núi, xuống cánh đồng và lan ra vô tận. Cảm giác bất an bỗng ập đến. Biết bao giờ mưa mới tạnh để về lại phố? Lúc ra đi nắng vàng đẹp thế sao giờ lại có cơn mưa núi long trời lở đất như thế này!

Mọi chuyện bắt đầu khi cô gửi cho

anh đường link vào một trang web có tấm hình chụp cảnh hồ buổi hoàng hôn mà cô vô tình tìm thấy được khi lang thang vào một forum. Có ai đó đã một lần đến đây ghi được những tấm hình quá tuyệt vời, thêm vài dòng cảm xúc rồi đưa lên cho mọi thành viên xuýt xoa chiêm ngưỡng. Tấm ảnh đã khiến anh, một người đam mê chụp ảnh phải “bần khoản” suốt tuần sau đó.

Cuối cùng, đầu giờ chiều cuối tuần hôm nay anh nhắn cho cô: “24km từ thành phố. Đi và về trong chiều. OK?”. Cô bấm lại “OK” và send. Để rồi sau đó cô phải nản nỉ trường phòng cho về sớm vì có công việc gấp ở nhà; còn anh phải nháy mắt với cô thư ký: “Chiều nay anh xuống cơ sở có lẽ về nhà luôn, có việc gì khẩn cấp gọi di động cho anh” (cô đã đọc ở đâu đó rằng người ta thường nói dối mỗi ngày ít nhất một lần!). Và như thế, anh đã chở cô đến nơi này, một di tích lịch sử khá nổi tiếng nhưng cả cô và anh chưa ai một lần đặt chân đến.

Cô nhìn bao quát xung quanh. Ngày xưa nơi này nổi tiếng linh thiêng theo kiểu cầu được ước thấy. Núi này có tên là Đại An. Bình an luôn là điều mong ước to lớn nhất của con người. Bà mẹ xứ sở đã từng sống ở đây chỉ dạy dân làng cách làm ruộng, làm nhà, trồng cây, dệt vải... Khi Bà mất người ta lập miếu thờ và dựng lên rất nhiều truyền thuyết.

Qua bao mùa mưa nắng, cả trăm năm sau những ngày lễ hội vẫn được duy trì, cả vùng như được hồi sinh trong mùa lễ hội. Những phong tục, tập tục từ lâu đời được kể lại qua các điệu múa bóng, như ném vào cuộc sống chút gia vị của huyền thoại. Cánh đồng lúa mênh mông bát ngát bên dưới kia có tên gọi là Đại Điền và cái hồ ban nãy cô đến là hồ nhân tạo, một công trình thủy lợi lịch sử của người dân trong vùng với trữ lượng nước gần cả trăm khối cho cả năm.

Phải công nhận hồ quá đẹp! Lúc này cô đã rất ưng ý với tấm ảnh toàn cảnh lòng hồ và anh thì khoái chí với tấm ảnh một góc hồ có chùm hoa gạo đỏ chói. Trừ cái hồ thủy lợi, những điều người ta kể về vùng này mang tính chất hoang đường, nhưng cô nghĩ, những chi tiết để xây dựng nên chuyện hoang đường đều dựa vào những thành tựu của ngày hôm nay một cách rất logic.

Vị sư già đứng lên đi về phía bên kia gian miếu, bỏ lại cô và anh ngồi với hai tách trà bốc hơi. Khoảng im lặng ngắn cách giữa hai người như rộng hơn theo cái nhìn âu lo của anh hướng về màn mưa trước mặt. Cô nhìn đồng hồ tay. Vẫn còn sớm để chấm hết một buổi chiều của công việc. Nếu cô không về được chỉ có một người thắc thỏm là mẹ cô nhưng nếu anh không về kịp sẽ có đến hai người đợi anh: vợ và con gái.

Tự nhiên cô trách mình đồng ý đi theo anh làm chi để rơi vào tình huống bị động như thế này. Không biết nói gì với anh, cô lôi chiếc máy hình trong túi ra xem lại những tấm hình đã chụp nhưng bụi mưa hắt vào làm cô phải vội cất đi. Anh rút đi đồng bấm bấm gì đấy rồi thả dài bỏ vào túi, rủ cô:

– Qua bên miếu tham quan. Em có xin gì thì xin rồi nhớ bỏ ít tiền vào thùng phước sương.

– Biết cầu xin gì ?

– Em còn trẻ thiếu gì điều để cầu xin. Tiền tài, danh vọng, tình yêu ...

Một cơn gió ào thốc vào mái tôn, cô rùng mình, thấy lạnh. Vết thương liền da từ lâu lắm bỗng nhói lên đột ngột. Nỗi buồn ập đến. Ngày xưa có một chiều mưa gió như thế này, cô và người ấy tạt vào trú mưa dưới mái hiên một ngôi chùa cổ. Người ấy đã cùng cô cầu xin cho hai người có một tình yêu trăm năm.

Vậy mà, chưa đầy một năm sau, người ấy đã chủ động nói lời chia tay với cô. Đó là nhát dao cứa vào tim cô một vết cắt thật sâu, đến nỗi cho đến bây giờ, nhiều năm đã qua, cô khó có thể nói lên một lời cầu xin nào nữa về tình yêu. Cô lắc đầu hất mảng quá khứ chật hẹp vừa thoáng qua, nói với anh:

– Để em cầu xin Bà cho mau hết mưa, em và anh về lại phố bình an.

Bất giác cô nghĩ đến con đường đất sét ngoằn ngoèo đi xuống, lờm chờm bởi đá và nước đang ào ào thác đổ. Cô đã đọc ở đâu đó, người ta xuống núi khi trời mưa phải có cây gậy làm điểm tựa (!). Không biết cô và anh sẽ xuống núi như thế nào đây?

Đầu óc cô gần như trống rỗng khi đứng trước bàn thờ chính. Bức tượng Bà cao khoảng một mét ngồi dựa trên bệ rộng, tay cầm quạt đặt trên đầu gối. Cô đã một lần cầu xin và đã thất vọng. Làm sao có thể cầu xin ai đó ban cho mình tình yêu? Hay tiền tài, hay danh vọng? Anh đứng bên cô

trông nghiêm trang và kín đáo. Người đàn ông này đâu phải của cô? Có ai cầu xin thứ gì đó được về mình mà lại gây mất mát cho người khác? Bao nhiêu năm cô vẫn một mình.

Tình yêu là một vật thể xa lạ và khó nắm bắt. Nắm tay này lại tuột tay khác, cơ hội đến rồi cơ hội lại ra đi. Mối quan hệ giữa cô và anh chỉ là mối quan hệ giữa hai người có cùng một đam mê tìm kiếm những hình ảnh đẹp mà theo lời anh nói anh không tìm thấy sự đồng cảm ở người vợ. Vậy thôi!

Trên con đường dong ruổi, có đôi lúc cô ước ao anh là của cô, nhưng cô biết chẳng bao giờ điều đó là hiện thực. Bởi vì đối với anh, một người cha mẩu mực, một người chồng tốt luôn là tiêu chí để đánh giá, để suy nghĩ. Có thể người ta không thật hoàn toàn hạnh phúc, nhưng không vì điều không hoàn thiện đó mà người ta lại đánh mất tất cả!

Anh bỏ vào thùng phước sương mấy tờ giấy bạc rồi kéo tay cô sang gian bên. Cô nhìn thấy hủ xăm đặt trên chiếc bàn nhỏ. Cô muốn bước đến và nhón lấy một thẻ để xem thử thì tương lai trong tâm trạng của kẻ bị mưa phong kín đường về, thế nhưng bàn chân cô khựng lại. Việc gì đến sẽ đến.

Biết trước kết cuộc một cuốn sách, một bộ phim thì liệu nó có còn hấp dẫn? “Thiên cơ bất khả lậu”! Không ai có thể biết trước được con đường mình đến. Liệu mình có thể làm tốt hơn không hay mọi thứ sẽ xấu đi? Nước chảy từ trên núi xuống biết là sẽ ra biển nhưng trên đường đi của nó biết bao uốn khúc quanh co. Con người ta cũng như nước chảy, sẽ biết lượn theo uốn khúc quanh co để tồn tại.

Anh và cô im lặng bước ra sân miếu. Phía nhà sau có tiếng thùng phuy nhựa đầy âm âm để hứng nước. Mấy người đàn bà áo nâu có dáng vẻ cam chịu và nhẫn nại của người đã sống, đã nếm và muốn được yên đang làm công việc lấy nước để dành cho sinh hoạt.

Ban nãy cô có đọc được dòng chữ: “Tiết kiệm nước” bằng sơn màu xanh trên bồn chứa nước inox đặt phía sau miếu. Mùa lễ hội vào tháng ba của miếu đã qua và lễ hội mùa xuân thì còn lâu lắm mới đến để người ta mang nước lên núi.

Cuối cùng, khi nhìn đồng hồ tay, anh quyết định xuống núi. Đã đến giờ của bốn phận. Có người phụ nữ và đứa con gái bé nhỏ đang chờ anh trong cái tổ ấm dưới phố.

Đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm mắc ở tay lái, anh nói đùa:

– Giờ nó là chỗ dựa tinh thần tốt nhất cho mình khi xuống núi.

Vị sư già từ bên trong bước ra:

– Anh chị về nhé! Gàỉ số 1 xuống núi. Mưa to quá thế này khó mà tạnh được.

Cô ngồi gọn lỏn phía sau lưng bùm trong chiếc áo mưa của anh. Đôi bàn tay cô ngăn ngừa một lúc rồi bám chặt vào hông anh. Cô nhắm mắt. Mọi thứ phó mặc cho trời. Mưa núi sao mà to và dai dẳng thế không biết! Cô cảm nhận được một chân anh ở tư thế chạm đất nhấc từng quãng ngắn tạo điểm tựa giữ cho xe khỏi trượt. Anh nói đùa với cô một câu:

– Nếu có té cũng phải chọn cảnh té nào đẹp mắt nhất!

Xuống đến chân núi, lúc rẽ qua con đường nhựa, cô nghe tiếng anh nói to lẫn át tiếng mưa có vẻ như trút đi gánh nặng ngàn cân :

– Nếu em biết đường xuống núi trón đến cỡ nào!

Cô rùng mình, hé áo mưa nhìn ra bên ngoài. Cánh đồng ướt sũng. Núi trước mặt mờ ảo. Con đường phía trước vắng tanh, vắng ngắt. Mưa quất vào tay cô ran rát, chui vào áo mưa, cô thấy tấm lưng anh gần sát nhưng sao xa vời vợi. Nó không phải là của cô để cô có thể gác đầu vào đó dù chỉ trong chốc lát.

Mùi đàn ông quện với mùi rơm rạ, mùi đất cây xối bao trùm lấy cô. Những giọt nước vẫn lộp độp trên tấm áo mưa. Những vạch sơn trắng dưới đường nhoa nhóa qua mắt cô. Bàn tay cô như một phản xạ bám chặt lấy hông anh khi xe vấp phải một cái ổ gà.

Mặt cô chạm vào lưng anh. Cô cảm nhận được hơi nóng ấm tỏa ra từ người anh. Thế nhưng, nó cũng chỉ trong tích tắc. Đường về phố rất bằng phẳng. Cái ổ gà chỉ là chút sơ ý của anh khi tránh vũng nước. Mưa nhỏ dần.

Cô dỡ áo mưa, ngoái lại nhìn bầu trời phía núi vẫn mịt mù một màu xám chì nặng trĩu. Qua vai anh, cô thấy trời quang dần và ánh hoàng hôn sáng một góc trời trước mặt. Núi càng lúc càng lùi lại phía sau ...■